

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: I. F., nar. xx. x. xxxx,
zastoupený: JUDr. Irena Straková, advokátka, Karlovo náměstí
287/18, 120 00 Praha 2 - Nové Město,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě ze dne 21.5.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2021 č.j. OAM-729/ZA-ZA11-VL11-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že situaci rodiny s ohledem na nezletilé děti považuje za hodné zvláštního zřetele. Od jejich příchodu do ČR v roce 2016 se situace změnila zásadně. Dříve rodina žila v D., který byl válkou zdevastován, což dokládají k žalobě přiložené fotografie, které zachycují také stav v roce 2019. Žalobce po první žádosti o mezinárodní ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

neúspěšně požádal o povolení k trvalému pobytu. Důvodem nové žádosti o azyl je mimo jiné stále trvající nemožnost návratu do místa trvalého bydliště a současně reálná nemožnost vnitřního přesídlení na Ukrajině. Podle žalobce žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu a § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného o zjevné účelovosti žádosti s cílem legalizace dalšího pobytu v ČR. Žalobce žádal posouzení jeho žádosti s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož každý má právo na respektování soukromého a rodinného života a státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu veřejné bezpečnosti nebo ochrany práv a svobod jiných. Podle žalobce jsou jeho jediným důvodem žádosti důvody humanitární neboli důvody hodné zvláštního zřetele. Po příjezdu do ČR v roce 2016 jim bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, neboť u nich existovala překážka na jejich vůli nezávislá, která jim bránila opustit území, a splňovali ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců a důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu jsou sice vymezeny shodně, odlišný je však obsah ochrany cizince a jeho právní postavení v ČR. Vízum žalobci a jeho rodině nebylo prodlouženo s odkazem na nařízení Rady ES a Evropského parlamentu ve věci bezvízové dohody s Ukrajinou, která vstoupila v účinnost 11. 6. 2017. Žalobce v žalobě tvrdil, že má odůvodněnou obavu, že v případě návratu a vnitřního přesídlení nebude schopen objektivně zajistit rodinu, která je na něm ve všech směrech závislá. Je obecně známo, že osoby přicházející z východu Ukrajiny jsou vystavovány psychickému tlaku, jejich děti jsou ve škole neustále šikanovány ze strany spolužáků a vyučujících. Starší syn nastoupil do první třídy v ČR, předtím navštěvoval mateřskou školu, je integrován do společnosti svých vrstevníků a vytržení z těchto jistot by mohlo mít neblahý vliv na jeho psychosociální vývoj do budoucnosti. V ČR má žalobce celou svoji rodinu, jeho matka pomáhá manželce se starostí o syny. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2017 čj. 5 Azs 62/2016-87, podle něhož při posuzování eventuality vnitrostátní ochrany v jiné části země původu je kladen důraz na reálnost dané možnosti a její faktickou proveditelnost. Je otázkou, zda stěžovatelé mají reálnou možnost usadit se v jiné části Ukrajiny, kde pravděpodobně dosud nemají žádné rodinné či ekonomické zázemí a za to lez po nich spravedlivě požadovat. Žalovaný se měl zabývat tím, do jaké míry se stěžovatelé mohou usadit v jiné části Ukrajiny bez rizika případného pronásledování z důvodu jejich příslušnosti k ruskému či rusky hovořícímu obyvatelstvu.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce v první žádosti o mezinárodní ochranu výslovně sdělil, že se s rodinou přestěhoval do K., kde i našel zaměstnání. Žalovaný považuje za ničím nepodložené tvrzení, že možnost vnitřního přesídlení je reálně nemožná, když samotná zkušenost žalobce dokazuje přesný opak. V K. žil žalobce s rodinou od 2014 do 2016. Žalobce podložil opakovanou žádost totožnými důvody jako v žádosti první. Žalovaný proti rozhodl o nepřípustnosti žádosti.
4. Součástí správního spisu žalovaného je Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 27. 10. 2020. V této žádosti o mezinárodní ochranu uvedl žalobce jako důvod, že do vlasti se nemají kam vrátit, v D., je tam válka a jejich byt byl zničen. Když bydleli v K., setkávali se s nevraživostí ostatních Ukrajinců. Těžko se jim shánělo ubytování a práce. Celá jeho rodina žije v České republice. Potvrdil, že vše již uvedl v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, a to výslovně s tím, že se nic nezměnilo.

5. V rámci předchozí žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 1. 2019 uváděl, že v D. nemůže žít kvůli válce, jeho dům byl zdemolován, nemají kde na Ukrajině žít, nefungují tam pořádně služby, rabuje se tam. V K., kam se odstěhovali mezi roky 2014-2016, se též nedalo žít, a jak místní zjistili, že jsou z Doněcku, hned jim dělali problémy s nájmy bytů anebo při hledání zaměstnání. Byl tam nepříjemný odpor od místních lidí.
6. V pohovoru v rámci této první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 1. 2019 uvedl, že přijel na turistické vízum do České republiky v roce 2016. Jeho matka je zde již tři roky, dostala pobyt za účelem sloučení rodiny, což v jeho případě nepřípadalo v úvahu, proto podali žádost o mezinárodní ochranu. Na ambasádě měli elektronickou frontu, která byla stále obsazená, pokud by chtěli žádat o dlouhodobé pracovní vízum v ČR, což bylo z tohoto důvodu nereálné. Pokud jde o chování místních v K. vůči němu, uváděl žalobce, že se to děje lidem, kteří jsou z východu a přemístili se do K.. Také navíc mnoho lidí z D. se nechovalo dobře k místním K., např. okrádali majitele bytů, ve kterých se ubytovali. Lidé z D. tak měli v K. zlou pověst. Pak to vyvolávalo špatné chování. V K. je podle žalobce těžké najít práci, sehnat pronájem. V ČR má příbuzné, proto zde chce zůstat. Žalobce dokládal fotografie zničeného bytu v D. k první žádosti.
7. O této žádosti bylo rozhodnuto žalovaným dne 19. 7. 2019 tak, že mezinárodní ochrana žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu nebyla udělena. Žalovaný odůvodnil toto rozhodnutí zejména ve vztahu k obecnému tvrzení žalobce o nevoli občanů v případě přesídlení na jiné bezpečné místo Ukrajiny tak, že žalobce neuvedl žádný konkrétní incident či událost. Hovořil ve všeobecné rovině a tím se podle žalovaného snažil vytvořit relevantní důvody pro žádost o mezinárodní ochranu, která je ve skutečnosti motivována jinak. Žalobce totiž výslovně sdělil, že se rozhodl pro ČR, protože zde má své rodiče. Jeho pobyt je tak jeho subjektivním rozhodnutím, nikoliv důsledkem objektivní skutečnosti v jeho vlasti. Jediným důvodem pro žádost o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci pobytu v ČR. Dále správní orgán připomněl, že žalobce, který se odvolává na špatnou ekonomickou situaci ve vlasti, před odjezdem ze své vlasti pracoval, má vysokoškolské vzdělání, jeho manželce byla poskytována finanční podpora na mateřské.
8. Ze současného řízení k opakované žádosti o mezinárodní ochranu založil do spisu žalovaný aktuální zprávy o situaci na Ukrajině. Jedná se o informaci odboru azylové a migrační politiky z 20. dubna 2020 o vnitřně vysídlených osobách, informaci téhož orgánu z 25. dubna 2020 o politické a bezpečnostní situaci v zemi a rovněž informaci Ministerstva zahraničních věcí z 22. února 2021 k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Z této informace vyplývá, že obecná situace po návratu do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí je individuální. Samotný fakt delšího pobytu v zahraničí není pro Ukrajince ničím výjimečný. Správní orgán neregistruje, že by žádost o azyl v zahraničí nějak negativně ovlivňovala obecné těžkosti po návratu z dlouhého pobytu v zahraničí. Navrátilci stejně jak kdekoli na světě mohou čelit nejrůznějším praktickým problémům. Propadlé doklady, neznalost nových pravidel, zpřetrhané rodinné a sociální vazby. Situace se v dané oblasti od předchozích obdobných zpráv nezměnila.
9. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný posoudil důvody současné žádosti k udělení mezinárodní ochrany a srovnal je z důvody v předchozím řízení. V předchozím řízení žalobce označil za důvod obavu z bezpečnostní situace ve východní části Ukrajiny a

nedobrou ekonomickou situaci ve vlasti. Správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti žalobce vystaven pronásledování, či by mu hrozila vážná újma. Ohledně opakované žádosti žalobce uvedl, že zde má manželku a nezletilé děti. Správní orgán se opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně sp. zn. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, podle něhož důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a je z nich zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela výjimečných závažných důvodů, především z důvodu pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu. Tím, že žalobci není udělena doplňková ochrana, není porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť mu nebrání nic v tom, aby své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že hodlá realizovat své právo na rodinný život v ČR, nezabývá ho to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR. Správní orgán v daném případě uvedl, že pokud chce žadatel nadále pobývat v ČR se svou rodinou a pracovat zde, musí si případný další pobyt upravit v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Pro účely legalizace pobytu a přání pobývat zde s rodinou nelze zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany. Správní orgán konstatoval, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce neuvedl nové skutečnosti či informace, které by bylo potřeba opětovně hodnotit, či by měly jakýkoliv vliv na předchozí rozhodnutí, nebo by v případě návratu do země mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Podle správního orgánu nedošlo ani na Ukrajině od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost, tedy od srpna 2019, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žalobce ani nic takového ve své opakované žádosti netvrdil. Naopak dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců v pozdějším znění, považuje Česká republika v současné době Ukrajinu za tzv. bezpečnou zemi původu.

10. Žalobu soud neshledal důvodnou.
11. Podle § 11a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Soud je vázán tvrzeními obsaženými v žalobě, tedy tzv. žalobními body. Obsahem žaloby je v podstatě jednak rekapitulace dosavadního způsobu života žalobce a jeho rodiny od roku 2016 v České republice a do roku 2016 na území Ukrajiny. Dále žalobce tvrdí, že důvodem opakované žádosti o mezinárodní ochranu je stále trvající nemožnost návratu do města trvalého bydliště a současně reálná nemožnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Žalobce zdůraznil těžkou rodinnou situaci pro případ návratu, nicméně kromě ekonomických těžkostí jiné nekonkretizuje. Avšak tíživá ekonomická situace, pokud není

výsledkem konkrétní diskriminace z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, není důvodem azylově relevantním.

13. V daném případě je zásadní okolnost, že se jedná o druhé řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Současná právní úprava je založena na tom, že rozhodující je obsah první žádosti, která je vznesena před správním orgánem, včetně pohovoru před správním orgánem, o okolnostech opuštění země původu. Protokol o tomto pohovoru, který byl proveden v rámci řízení o první žádosti, byl výše shrnutý. Z ust. § 11a zákona o azylu vyplývá, že při posuzování opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutné posouzení a porovnání s předchozí žádostí. Zejména z toho pohledu, jestli došlo k nějaké změně situace. Buď dojde obecně ke změně situace v zemi původu, což se v rámci řízení o nové žádosti dokládá aktualizovanými zprávami o zemi původu. V daném případě správní orgán nové zprávy o zemi původu opatřil a z nich vyplývá, že situace se oproti roku 2019 na Ukrajině nezměnila nijak zásadním způsobem.
14. Nové skutečnosti, ke kterým je je nutno přihlížet při posuzování o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, jsou dále takové, které nebyly vzneseny v prvním řízení, ale pouze pokud k tomu došlo bez zavinění žadatele. Tzn. že žadatel je z nějakého důvodu nemohl vznést. I v řízení o mezinárodní ochraně platí totiž zásadní povinnost tvrzení žadatele o azyl. Soud stejně jako správní orgán konstatuje, že z výše shrnutého průběhu obou správních řízení jednoznačně vyplývá, že žalobce v novém řízení neuváděl žádnou z okolností, kterou by bez své viny nemohl uvést již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.
15. Dle názoru soudu ani v žalobě nejsou uvedeny žádné okolnosti, které by nemohly být uplatněny v minulém řízení. Žalobce ostatně ani nic takového netvrdí. Pouze opakuje, že si jeho rodina přeje zůstat v České republice, protože na Ukrajině by to měli těžké, zejména ekonomicky. O nemožnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny žalobce tvrdil pouze obecně a nekonkrétně, že v K. obtížně sháněl práci a lidé z východu tam nebyli oblíbení. Rovněž toto nejsou nové skutečnosti, které by žalobce nemohl uplatnit v předchozím řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.
16. V daném případě soud neprovedl důkaz k žalobě přiloženými fotografiemi pro nadbytečnost, neboť žalobce u ústního jednání uvedl, že se jedná o stejné fotografie, které byly předloženy jako důkazy již v rámci předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Sám žalobce potvrdil, že již byly provedeny v původním správním řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejde tedy o důkazy, které by prokazovaly nové skutečnosti ve smyslu cit. § 11a odst. 1 zákona č. 325/199 Sb. Totéž platí i pro rodný list M. F. vystavený dne 7.1.2019, z něhož je zřejmé, že se dítě narodilo v průběhu projednávání předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Soud neprovedl pro nadbytečnost ani důkaz výsledkem žalobce z toho důvodu, že se jedná právě o opakovanou žádost a žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by nemohly být prošetřeny v rámci řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.
17. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl (výrok č. I. rozsudku)
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli

jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok č. II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. července 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně